

KO en de storm

Oeioei, oeioei. De wind raast door het bos en maakt angstaanjagende geluiden. Tiktiktiktik, het regent ook heel hard. “Ook al zo’n spannend geluid”, vind Ko het konijntje. Het is midden in de nacht en Ko zit samen met zijn vader, moeder, broertjes en zusjes in een konijnenhol, diep onder de grond. Zijn vader heeft het hol zelf gegraven. Echt waar! ‘t Is een prachtig konijnenhol waar regen en wind niet kunnen komen. Vader en moeder zijn blij dat ze hier zitten. Maar Ko niet. Ko zou zo graag willen weten hoe het buiten is met al die regen en al die wind. Nog nooit heeft hij een echte storm meegemaakt. En nu, nu de eerste de beste najaarsstorm door het bos raast, mag hij van zijn ouders niet naar buiten om te kijken. “Veel te gevaarlijk”, zeggen zijn ouders. “Dat doe je maar als je groter bent. Je bent er nog veel te klein voor.” Dus zitten de konijnenkinderen binnen in plaats van buiten te spelen in het maanlicht. Konijntjes spelen namelijk ‘s nachts. Overdag slapen ze.

Oeioei, giert de wind en tiktik tikt de regen. Het klinkt steeds hetzelfde en gaat maar door. Slaapverwekkende geluiden zijn het. Hoewel het nacht is, vallen de konijnen langzaam allemaal in slaap. Vader en moeder zijn al lekker ingedut en ook Ko’s broertes en zusjes slapen. Het duurt niet lang of er heerst diepe rust in het konijnenshol. Iedereen slaapt.

Iedereen? Nee! Eén konijntje is nog wakker. En dat is Ko. Ko kan niet slapen. Hij is nog altijd erg nieuwsgierig naar de storm. Zal hij toch even buiten gaan kijken? Heel even maar? Even met zijn koppie uit het hol en dan snel weer naar binnen? Nú zou het kunnen. Vader en moeder slapen en zijn broertjes en zusjes merken ook niets. Zal hij het doen? Ko besluit het te doen. Heel voorzichtig wurmt hij zich tussen de andere konijntjes uit en sluipt naar de gang die naar boven leidt. Een lange gang. Maar eindelijk is hij dan toch boven. Hier is het lawaai oorverdovend. Tjee, wat maakt die wind een herrie. Voorzichtig steekt Ko zijn snuitje buiten het hol. En wat er dan gebeurt.....

Een harde windvlaag, die heel veel gevallen blaadjes wegblaast, blaast ook Ko door de lucht. Kleine konijntjes wegen bijna niets. De wind blaast ze zó weg. En daar gaat Ko. Hij rolt over de grond,, botst tegen een boom en rolt weer verder. Hij probeert zich vast te houden aan wat grassprietjes, maar is niet sterk genoeg en moet loslaten. Waarna de wind weer vat op hem krijgt en hem wéér verder blaast. ‘Au! Mijn hoofd!’, denkt Ko als hij opnieuw tegen een boom botst en ‘au, mijn been!’ Was dat een tak? En weer blaast de wind hem verder, steeds verder weg.

Opeens ligt hij stil. Kennelijk is hij in een kuil gerold waar de wind niet bij kan. De wind raakt hem niet meer, maar raast over hem heen. Oeioei, oeioei. Maar er gebeurt verder niets. Ko blijft gewoon liggen. De wind blaast hem nergens meer naartoe. ‘Gelukkig’, denkt Ko, ‘hier ben ik veilig’. Laat ik hier maar even blijven. Maar wat doet zijn hoofd

pijn, en zijn arm, en zijn been! Wat is hij nat en wat heeft hij het koud. Hij bibbert er van. De storm raast maar door, de hele nacht. En Ko ligt daar maar. Pas tegen de ochtend gaat de storm liggen en wordt het weer rustig in het bos. Ook de regen stopt en voorzichtig staat Ko op om om zich heen te kijken.

Maar wat hoort hij nu? Wat is dat voor gesnuif? Het komt steeds dichterbij. Ko durft niet goed te kijken, maar doet dat natuurlijk toch. Zo nieuwsgierig is hij wel. Een groot dier komt op hem af, al snuffelend en snuivend. Is dat nou een vos? Ko weet het niet. Maar het dier ziet er gevaarlijk uit. Hij zal toch geen konijntjes eten? Ko maakt zich zo klein als hij kan. En hij heeft geluk. Het grote dier wandelt vlak langs hem heen. Zij er nog meer gevaren? Gekke vogelgeluiden klinken vlak bij Ko in de buurt. Ko maakt zich nóg kleiner. Want er zijn ook gevaarlijke vogels die heel graag kleine konijntjes lusten. Eigenlijk zou hij nu naar huis terug kunnen lopen. Maar dat durft hij niet. En bovendien....., welke kant moet hij op? In dit deel van het bos is hij nog nooit geweest. Behalve nat en koud en onder de blauwe plakken is hij ook nog eens bang en verdwaald. En hij heeft honger.... Hij kruipt zo diep weg als mogelijk is tussen de pas gevallen blaadjes en blijft stil zitten. Wat zou hij kunnen doen? Gelukkig breekt de zon door. De zon schijnt ook op de kuil van Ko. Langzaam maar zeker wordt Ko droog en warm, en hij is zó moe dat zijn oogjes dicht vallen. Ko slaapt.

“Ko, Ko, mijn kleine konijntje. Waar ben je? Ko, waar zit je?” Hé, wat is dat? Ko wordt een beetje wakker. Was dat een droom? Of was het echt? Daar klinkt het weer: “Ko, Ko, mijn kleine konijntje. Waar ben je?” Is dat zijn moeder? Is het echt waar? Ja, het is echt! Dat is zijn moeder! Ko springt uit de kuil en roept heel hard “mama, mama, ik ben hier”. Even later hebben ze elkaar gevonden. O, wat zijn ze allebei blij. Ze geven elkaar een heleboel konijnzenoetjes. “O Ko, wat waren we ongerust over jou. Hoe gaat het met je? Is alles goed?” Gearmd lopen ze terug naar het konijnenhol waar Ko’s vader en broertjes en zusjes zitten te wachten. Natuurlijk moet Ko alles over zijn avontuur vertellen en beloven dat hij voortaan naar zijn ouders zal luisteren. Maar dat belooft Ko graag. Voorlopig heeft hij echt genoeg avonturen beleefd.

